

літературних премій, кандидат філологічних наук Володимир Даниленко. Цю відому майстерню художнього слова очолює видатний митець Валерій Шевчук. Специфіку творчої манери письменників цього напрямку визначає інтелектуалізм, витончена іронія, екзистенційна споглядальність буття. Ключовою для творчості В.Даниленка є тема фатальної жінки, майстерно втілена на вербальному рівні в романі «Кохання у стилі бароко» (2009). Цей твір став знаковим у творчій біографії митця завдяки довершеному мистецькому освоєнню образу фатальної жінки (молодої вдови Юлії Маринчук).

«Кохання у стилі бароко» – це роман, який художньо вирішує багатий спектр питань: вічної любові й минулих життів людини, пам'яті поколінь, поваги до культурної спадщини різних часів, цінності людського буття. Автор осмислює образ фатальної жінки в багатому інтертексті видів мистецтв: літератури, живопису, архітектури, фольклору. Вся художня тканина роману – материк текстів інтелектуального детективу та необарокового твору, ліричної прози та драматизованої манери оповіді. Руйнуючи літературні стереотипи, митець вибудовує свій образ ідеальної жінки, який ототожнюється з фатальною. Автор трактує її як вродливу, інтелектуальну, спокусливу, наділену почуттям гумору. Почуття такту для неї – справа честі, а також – незалежності та свободи вибору.

Таємничість, фатальність подій споріднює роман з традиціями барокової літератури. Головними героями тут виступають яскраві особистості з тонкими рисами обличчя, меланхолійні, спокійні, витончені душевно. Герої цього сучасного роману Володимира Даниленка виявляють сентиментальні риси, переживають бурхливі пристрасті, які повинні базуватися на духовних засадах (це теж барокова тенденція).

Автор використовує прийом літературної гри. Як у вуличному театрі, митець грається з маріонетками літераторів, показуючи свою словесну майстерність, дивовижну фантазію. В основу сюжету твору покладено сучасний принцип квесту. Перспективу письменницької оповіді вибудовують метафоризовані персонажі з київських будинків: Заплакана Вдова, Горгуля, атланти, істоти з будинку химер. Ці оригінально-авторські прийоми засвідчують неповторність манери оповіді, яку пропонує колективна нарація.

Через трансформацію київських міфів, легенд автор подає великий масив художньої інформації, у поєднанні із загальновідомими сюжетами митець у своєму романі формує багатоголосий міф сучасного світу, використовує прийом іронічності оповіді, реалістичності художньої деталі. Таким чином, В.Даниленко в художньому трактуванні образу фатальної жінки вдається до оповідної стратегії жанру «сімейного» роману, інтелектуального детективу. Митець поєднує реалістичну та міфопоетичну манери відображення дійсності, демонструє майстерність психологічного бачення проблеми, наслідуючи традиції барокової літератури.

УДК 781.1:376:31

Добровольська Р.О. доктор філософії, старший викладач кафедри вокально-хорової підготовки, теорії та методики музичної освіти

(Вінницький державний педагогічний університет ім. М. Коцюбинського, м. Вінниця)

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ МУЗИЧНОЇ ТЕРАПІЇ

У багатьох країнах світу 1960-і та 1970-і роки були початковими періодами розвитку в галузі музичної терапії, тоді як 1980-і та 1990-і роки відкрили період для професіоналізації послуг та формалізації освіти та досліджень. Після 2000 року відбувся прогресивний розвиток досліджень у галузі музичної терапії. Стідж припустив, що для того, щоб зрозуміти появу сучасної музичної терапії, ми повинні враховувати модернізацію суспільств, включаючи такі процеси, як диференціація та раціоналізація. Диференціація тут стосується того, як аспекти життя, такі як охорона здоров'я, розвивають свої власні сфери дискурсу та практики. Раціоналізація відноситься до

Матеріали XIII Міжнародної науково-технічної конференції аспірантів та молодих вчених «Наукова весна» 2023

способу організації діяльності через формалізоване регулювання, зазвичай заснованого розумом та наукою [2]

Зростання музичної терапії ґрунтується не тільки на ініціативах та напруженій роботі далекоглядних дослідників та вчених, а й на умовах, створених суспільством. Отже, ми повинні очікувати, що розвиток музичної терапії у різних країнах матиме деякі загальні характеристики, через загальні процеси модернізації, а також відмінності, через певні особливості в кожній окремій країні. Поява музичної терапії у країні, як Норвегія, може стати прикладом цього. Є схожість із прикладами про розвиток музичної терапії у Сполучених Штатах та Сполученому Королівстві. Музична терапія в Норвегії виникла в результаті загальної практичної ініціативи ще за довго до створення асоціацій та навчальних програм та до формування подальших можливостей для досліджень та освіти на рівні магістра та докторантури.

Але є й суттєві відмінності щодо соціально-культурних аспектів музичної терапії. Як і в багатьох країнах, перші дослідження ранньої музичної терапії в Норвегії часто ґрунтувалися на благодійних починаннях та ідеалізмі. По мірі того, як музична терапія поступово ставала організованою та професійною, вона розвивалася у більш соціально залучених напрямках. У 1960-х роках перші музиканти та практикуючі музичну терапію в Норвегії, почали організовувати зустрічі та семінари, надихаючись міжнародними колегами, такими як Нордоф та Робінс (Англія). У 1970-х роках було створено асоціацію музичної терапії і розпочалася систематична робота зі створення навчального курсу в Осло. Перша група норвезьких студентів розпочала свою музичну освіту в 1978 році з Евен Руудом, Унні Джонсом і Томом Несом, як трьома основними лекторами [4]. Ці зміни в Норвезькій музичній терапії у 1970-х роках, ймовірно, були пов'язані зі змінами в норвезькому суспільстві, наприклад, коли справа дійшла до підтримки мистецтва. У цей час відбулося зрушення у державній політиці, з більшою підтримкою народної діяльності та більшою поінформованістю про право кожної людини на участь у культурі та суспільстві. Це підготувало ґрунт для розвитку традиції суспільної музичної терапії, яка почала з'являтися в Норвегії, звичайно ж після створення у 1988 році курсу з музичної терапії, який зараз викладається в Бергені [3].

Порівняно з ранніми подіями у Сполучених Штатах та Сполученому Королівстві, зростання музичної терапії в Норвегії було набагато менше засноване на реагуванні на медичні потреби тих, хто перебуває в лікарні, і значно більше на культурних правах кожної людини у суспільстві. Відмінності, які ми бачимо між розвитком музичної терапії в різних країнах, свідчать про те, що ми повинні бути обережними, стверджуючи, що існують етапи чи закономірності розвитку професії та дисципліни. Метафора «шляху розвитку», здається, захоплює щось важливе: можуть бути деякі спільні елементи, але «шлях» кожної нації до створення музичної терапії як професії та дисципліни, все ще багато в чому є унікальним [1].

Музична терапія нині є міжнародним явищем. Події у Південній Америці, Африці, Азії та Австралії так само важливі, як і у Сполучених Штатах та Європі. Розвиток світових конгресів і спільнот, певною мірою вказує на глобальну еволюцію музичної терапії. Перший всесвітній конгрес відбувся в Парижі 1974 року, в якому взяли участь 400 осіб із двадцяти країн. З того часу такі міста як: Буенос-Айрес (1976), Пуерто-Ріко (1981), Париж (1983, коли було дві події), Генуя (1985), Ріо-де-Жанейро (1990), Віторія-Гастейс (1993), Гамбург (1996), Вашингтон, округ Колумбія (1999), Оксфорд (2002), Брісбен (2005), Буенос-Айрес (2008) та Сеул (2011), де понад 1200 музичних терапевтів, тренерів, дослідників та студентів із сорока шести різних країн представили сотні робіт у різних форматах. Якщо взяти до уваги зростання музичної терапії в таких країнах, як Індія, Китай, Корея та Японія, ми можемо припустити, що в майбутньому в Азії буде більше світових конгресів.

У кількох частинах світу, країни об'єдналися, щоб сформувати більші організації, наприклад, Американську конфедерацію музичної терапії [www.wfmt.info]. У 1990 році

було утворено Європейську конфедерацію музичної терапії. Однією з цих цілей є просування терапевтів, які пройшли підготовку в одній країні Європейського Союзу, щоб їх кваліфікація була визнана в іншій державі-члені і потенційно музичний терапевт міг працювати в країні, відмінній від тієї, в якій він навчався [www.emtc-eu.com]. Розширення доступу до Інтернету було величезною перевагою для професії, в основі якої лежить поняття «спілкування». Асоціації та групи створили веб-сайти, що дають змогу обмінюватися інформацією.

Список використаних джерел:

1. Aigen, K. (1998) *Paths of Development in Nordoff-Robbins Music Therapy*, Gilsum, NH: Barcelona Publishers.
2. Stige, B. (2003/2012) *Elaborations toward a Notion of Community Music Therapy*, Gilsum, NH: Barcelona Publishers.
3. Stige, B. and Aaro, L.E. (2012) *Invitation to Community Music Therapy*, New York: Routledge.
4. Stige, B. and Rolvsjord, R. (2009) «Pionerer i mer enn femti år: om brudd og kontinuitet i musikkterapiens historie i Bergen» [Pioneers for more than fifty years: on change and continuity in the history of music therapy in Bergen], *Musikkterapi*, no. 2/09: 6-24.

УДК 279.13

Орловський Р. В., аспірант кафедри філософії та культурного менеджменту, спеціальність 031 Релігієзнавство
(Національний університет «Острозька академія», м. Острог, Україна)

ГРОМАДСЬКА ТА РЕЛІГІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ДЖОРДЖА СТОРРСА

Джордж Сторрс – (1796–1879) – видатний християнський проповідник, письменник та редактор XIX століття. Його діяльність та погляди вплинули на два різні релігійні напрямки. До першого напрямку належать спільноти, які походять від руху Вільяма Міллера 1839–1844 рр. Це, зокрема, церква адвентистів сьомого дня та церква адвентистів-християн (Advent Christian Church) та церква Бога Авраамової віри. До другого напрямку належать релігійні спільноти, нащадки руху Міжнародних Дослідників Біблії засновником яких став Чарльз Тейз Рассел, а саме: релігійна організація Свідків Єгови та групи Дослідників Біблії. Праці з історії розвитку кожної з цих релігійних спільнот згадують значення впливу Джорджа Сторрса на становлення їхніх власних доктринальних систем. Крім того Сторрс був відомий своєю активною громадянською позицією. Він був прихильником боротьби за відміну рабства в США. Коротко розглянемо основні моменти його біографії.

Джордж Сторрс народився у 1796 р. в місті Лебанон, штат Нью Гемпшир, США. Він був наймолодшою восьмою дитиною у сім'ї. У 19-ти річному віці він приєднався до церкви конгреціоналістів. Однак згодом у 1825 р. у віці 28 років він перейшов до методистської єпископальної церкви, де він здійснював проповідницьке служіння до 1836 р. Потім він впродовж трьох років багато подорожував і проголошував у різних містах промови на тему рабства. Оскільки Джордж Сторрс був переконаним аболіціоністом, для поширення своєї громадянської позиції у 1836 р. він почав видавати періодичне видання «Вартовий Сіону». За допомогою цього видання він прагнув вплинути на свою деномінацію, щоб вона приєдналася руху проти рабства. Його активна діяльність накликала на нього спротив владних посадовців на місцях. Арешт Сторрса через пропагування ідей аболіціонізму посилив в американському суспільстві настрої проти рабства. Однак, врешті решт керівництво методистської деномінації не сприйняло